

הקול החזק ביותר בזירה הפוליטית הוא השתיקה הרועמת של אריאל שרון. יש לו, כנידאה, סיבות טובות מאוד לכך. כאשר יתחיל לדבר שוב, אולי יפתיע

יונתן שם־אור

בעלת־הברית הגדולה, ואם הוא שכת קצת, הרי המסע האחרון שלו לווינגטון, שבו הושאר על תקן של ממתין לפגישה עד בוש, הזכיר לו את היחסיות שביחסים.

האיום השני על יצחק שמיר הוא שימרון פרס. הממשלה הצרה הופכת יותר ויותר לאופציה פוליטית ממשית.

האיום השלישי הוא מרכז הליכוד, שיתלכד סביב לוי ושרון, אם שמיר ימעד, ויעבור על הטאבו האחרון שנשאר במצודת זאב, אנשי הליכוד כמחסום האחרון, המבריל כינם ובין שאר התנועות הפוליטיות במדינה.

שמיר, יודע שרון, מחכה למארב שלו. זה מארב פשוט מאוד. שרון לא מסוגל להעביר עכשיו החלטה נגד שמיר במרכז, שאיננו מבהין בניואנסים הקשורים בארבע, שמונה, או עשר הנקודות של מנהיג זה או אחר. אבל רובינשטיין נוסע לווינגטון, כדי לסכם את מיפגש שרייהחוף של ישראל, מצריים וארצות־הברית. משיטוכם הניקור, יהיו ברשימת הפלסטינים גם מגורשים מישראל, המזוהים עם אש"ף, והתהליך המדיני יפליג הלאה.

מה יהיה

יש רון, בוודאי, ממשיך בניתוח שלו. הוא מנסה להיכנס לעורו של שמיר,

ולברוק את דרכי־הפעולה האפשריות שלו. הן ייקבעו, יודע שרון, מתוך הערכה לגבי הדרך הטובה ביותר עבורו, כזו הלוקחת בחשבון את כל האימים העומדים לפניו.

לפני שמיר עומדות שתי אפשרויות ברורות: לנסות ולמוסס את המהלך המדיני, או להמשיך בו. שרון מניח בוודאי ששמיר נמצא כבר אחרי שעת־השין (שעת־השין היא אותה נקודת־זמן במהלך מיכצע צבאי, שאין ממנה דרך חזרה). שמיר חייב להמשיך הלאה. האמרקאים, כמו אש"ף, מוכנים לא לבטא כרגע את ססי־הפיגולים, אבל שמיר יודע שעבור מרכז תנועת־הליכוד זה לא יהיה מספיק.

אם רובינשטיין חוזר מווינגטון כשבדין תאריך לשיחות, שרון יתנפל על מרכז הליכוד וינסה לסחוף אותו נגד שמיר. ראשיה ממשלה, שהצליח עד עתה, לפי הניתוח הזה, להתגבר על האיום האמריקאי (הוא מסכים לשיחות), ועל איום הפרישה של פרס (הוא מעקר את הרציונליזציה של פילוג ממשלת האחרות), נשאר מול האיום של שרייהחוף חישוקים, ובראשם שרון, המתמין בדיוק לרגע הזה.

כך מנתח שרון את ניתוחי שמיר. הוא יודע ששמיר מתכוון למארב שלו. עכשיו הוא גם מנסה לראות איך שמיר מתכוון.

ראשית, שמיר בחר להיכנס לבית־החולים ולבצע את ניתוח־הכקע שלו דווקא עכשיו, למרות שהמחלה היתה ידועה זה חצי שנה, וניתן היה לדחות או להקדים כחודשים ניתוח שכזה. מנהיג חולה לא יודח במהירות על־ידי המרכז הרגשני של הליכוד.

שנית, שרון מניח בוודאי ששמיר תושב על מארב של שרייהחשוקים. מארב כזה יכול להצליח רק כמצב שבו האירוע המיועד (שיחות, החלטות) נמצא בשלב הצהרתי, והוא עדיין רחוק ממימוש. אבל אם המהלך המדיני מואץ מאוד, הרבה מעבר למה שכרגע מתקבל על הדעת, שום מרכז, של שום מיפלגה, גם לא הליכוד, לא יטרפד סיכומים חתומים עם ארצות־הברית ועם מצריים. במיקרה הקיצוני ביותר תפרוש איזו קבוצה אידיאולוגית, אם נשארה כזו בליכוד אחרי פרישת התחייה. אבל רוב התנועה יתמוך בריעבר בכל התייבות בינלאומית של מנהיגה.

שרון יודע ששמיר נמצא כרגע בדילמה: אם יפסיק את התהליך המדיני, הוא ייתקל בהתנגדות אמריקאית חריפה, ויאבד את הישלוטן לשימרון פרס. אם ימשיך בו כקצב השמירי הטיפוסי, הדוחה למחרתיים את כל הניתן להידחות למחר, אבל יביע הסכמה מילולית, הוא יאבד את הישלוטן לשרון ולוי. דרך־הפעולה היחידה, מסיק האלוף־במילור אים אריאל שרון, העומדת בפני האויב (שמיר) היא לבצע, בניגוד לאופיו ולהצהרורו תי, מהלך מדיני מהיר מאוד.

מה עושים

(דפ"א כוחותינו)

ב מיקרה הטוב, עומדים מאחורי אריאל שרון 15 אחוזים ממרכז־הליכוד. בראש

מחנה אידיאולוגי, עומדים לרשותו, בסיטואציות מסיימות, הרבה יותר אנשים, אלא שהמצב הזה עבר, כנראה, מהעולם. הדרך הוכרעה. שרון הסיק שמהלך מדיני הוא בלי תיינמנע, ואין באפשרותו להשתמש עוד במונח האידיאולוגי הזה ככסיס לכיבוש ראשות־התנועה.

מה שהוא יכול לעשות בינתיים הוא לשייך, ולברוק ררכים מדיניות חדשות. קרוב לוודאי שהוא יעלה את נושא הוועידה הבינלאומית, וירחוק לפיתרון מדיני כולל, בו זמני, כשם שהציע בהעולם הזה חברי־הכנסת מיכאל קליינר, מראשי חברת־החישוקים.

הוא גם יוכל לשלוח ברכות־החלמה ליצחק שמיר, המבוגר ממנו, משרון, ב־13 שנה, הד מתורגמות במוחו של שרון לשלוש קדנציות. שמיר בן ה־75 נמצא בסוף דרכו הפוליטית, ושרון יהיה חייב, בעתיד הקרוב והמידי, לתמוך בו, במהלך זה או אחר, ולהתייצב מול האויבים החדשים: משה ארנס ורויד לוי.

זאת לא תהיה תמיכה גורפת. זו תהיה תמיכה במהלך מסויים, לא משמעותי במיוחד, אבל היא תקבל תהודה די גדולה כדי לרמוז למרכז־הליכוד שאריאל שרון לא השמיע, עדיין, את המילה האחרונה. בתמיכה זו הוא יפגין לפני המרכז מוכבודות, ממלכתיות והכנה פוליטית עמוקה. בגלל כל אלה הוא לא יכול, ולא רוצה, לצאת בהתקפות על יצחק שמיר. גם שרון מבין שעתידי הפוליטי, וגם עתידו האישי, נמצאים בשלב שלאחר ההסדר המדיני. ולכן הוא שותק.

